

- Nedjelja, 19.11.2006.
- Dodaj Jutarnji.hr u svoje omiljene
- Stranica
- Novac
- Crna kronika
- Zagreb
- Dalmacija i otoci
- Istra i Primorje
- Slavonija i Baranja
- Središnja Hrvatska
- Čudne vijesti
- Samo dobre vijesti
- Tehnologija i znanost
- Multimedija
- Komentari i mišljenja
- Magazin
- Nedjeljni Jutarnji

- Postavi Jutarnji.hr kao početnu stranicu
- Postavi Jutarnji.hr kao početnu stranicu
- Dodaj Jutarnji.hr u favorite

SAD: Senat podržao primanje Hrvatske u NATO

Komentari i mišljenja | Kolumne

Datum objave 18.11.2006 08:57
 Zadnja izmjena 18.11.2006 08:57

Pošalji na mail
 Ispiši
 Komentiraj

KOMENTARI I MIŠLJENJA | KOLUMNE

Prva strankinja
Jurica Pavičić
VIJESTI IZ LILIPUTA

Hrvatska je dobila prvu strankinju kojoj je odobren politički azil

Nakon 1945. u iseljeništvo je krenuo novi val, onih koji nisu željeli živjeti pod komunizmom. U šezdesetima, njemačka potražnja za gastarbajterima napučila je noćne vlakove, a nicht hinaus lehen postala je prva rečenica novog obećanog jezika. Emigracija je oblikovala hrvatski realitet. Njene tragove vidite posvuda, od australske loptačke vrste u kojoj prezimena prizivaju imena kraških sela, preko ocvalih Mercedes a starijih godišta na kakvom imotskom trgu, pa do kaćipernih palača kakve nalazite u gotovo svakoj jadranskoj vali. Nedavno sam jednu takvu vidio u Luci Šipanskoj. Sagrađena je 1908., lokalne legenda veli da se njen vlasnik obogatio u Peruu, a kao uspomenu na podrijetlo svog novca davni je bogataš palaču uresio frizom s indijanskim glavama.

Emigrantski putovi

U hrvatskoj emigrantskoj priči posebno je poglavlje politička emigracija. Politički emigranti bili su i Držić, i Matoš, i Meštrović, ratno je izbjeglištvo napućilo našijencima Istru i Gradište, politički su emigranti nakon '45. snivali revolucije i kuhali bombe u garaži, a uoči '90. u torontskom Norvalu odigrali na dobitnu kartu - jednog nepoznatog umirovljenog generala. U dvjesto godina hrvatska je emigracija snivala urote i prevrate, tiskala časopise i mućkala molotove, otimala avione i objavljivala domotužnu liriku, a sve zahvaljujući zemljama koje su ih politički udomile, često riskirajući mir u kući. Bez demokratskih društava koje su toj čudnoj družini pružile azil ova bi zemlja bila bez svog konstitutivnog mita, kakav god taj mit jest (a svi smo svjedoci na nije posve crn, ni bijel).

Međutim, zemlja koja tako mnogo duguje emigraciji i koja je tako svesrdno koristila tuđe gostoprimstvo baš se i nije iskazala dijeleći gostoprimstvo sama. Od 1997. do danas oko 550 stranaca uzaludno je zatražilo politički azil u Hrvatskoj. Brojni tražitelji azila, od Kosovara preko Kurda, pa čak do Rusa, dosad su u Hrvatskoj bili izloženi sifzofskom uzaludnom čekanju. Država ih je smještala u azilantski kamp u Šašinoj Gredi, gdje bi živjeli u improviziranim barakama i vodili duge, kafijske prepiske s državom. Te prepiske obično su završavale transferom u treće zemlje. Azilantski status u Hrvatskoj dobio nije nitko, bar ne do ovoga tjedna. U ponedjeljak je, naime, MUP objavio da je anonimna ženska osoba iz Sudana postala prva strankinja kojoj je odobren politički azil. U istom izvještaju veli se da je riječ o afričkoj kršćanki kojoj je prijetilo obrezivanje i koja je u svojoj, većinski muslimanskoj sredini, bila izložena šikaniranju po vjeroispovijesti.

“ Prvu azilatkinju primili smo nakon što je prikazan Sertićev dokumentarac o azilu

Spomenuta osoba azil je dobila nakon 55 dana. Tako je dvije godine nakon stupanja na snagu Zakona o azilu i devet godina nakon što je prvi prebjeg kročio na hrvatsko tlo Hrvatska dobila prvog azilanta.

Pukim slučajem, filantropski "eksces" dogodio se samo mjesec dana nakon što je prvi put javno prikazan film "Hrvatska, (k)raj na zemlji" autora Olivera Sertića, dokumentarac koji je prikazao kafkijansku nehumanost našeg azilantskog sustava. U filmu je autor pratio djelovanje aktivista Centra za mirovne studije koji su nastojali drmnuti etatičkog dremljivog slona i pobuditi birokraciju da ljudske sudbine rješava brže. Već spominjanih 55 dana, naime, ne pruža realističku sliku onog što se događa u azilantskim kampovima gdje ljudi, žene i djeca na odgovor čekaju godinama. Sertićev film prikazuje jedan posve zauman, gogoljevski kozmos izvan svake pameti. Pokatkad ga takvim čine sami tražitelji azila, poput jedne Ruskinje koja je politički azil tražila jer ima muža Afrikanca pa su joj se "rugali na ulici". No, azilantsko izmotavanje nije ništa spram onog što država radi, a da bi se iskobeljala i azil ne bi dala nikom. Film tako, među ostalim, prikazuje "ekspoze" jednog od djelatnika unutrašnjih poslova koji na sastanku veli da bi trebalo "uvesti propis" po kojem "Hrvatska smije primiti azilante samo kad ima proračunski suficit, a ne deficit kao danas". Živo nas zanima bi li se rečenom gospodinu i njegovim sunarodnjacima svjđelo kad bi Kanada, Australija ili Nizozemska uvele isto imigracijsko načelo.

Jedan izolirani slučaj azila, međutim, još uvijek nije i pravilo. A "pravilo" u našem konkretnom slučaju glasi ovako: dragi azilanti, Hrvatska vas neće primiti, jedino čemu se možete nadati jest grijanje i obrok u našoj montažnoj kabini, i pomoć u tom da vas preuzme netko treći. To je tako malo i bijedno od zemlje koja je predugo koristila gostoprimstvo drugih, a koja k tomu zapomaže zbog "bijele kuge". Jedan Puljanin kojeg poznajem, dobio je '92. azil u Nizozemskoj, komunalni stan i plaćeni tečaj nizozemskog, a u stanu ga je dočekalo isprintano pismo dobrodošlice s gradonačelnikovim parafom. Jedan Šipanac zaradio je u Južnoj Americi dovoljno da se u rodnu zemlju vrati kao bogataš i sagradi palaču s egzotičnim frizom. Njihova zemlja, međutim, drugima ne daje istu šansu.

Bilo bi lijepo da uzvratimo

Azilantici broj jedan, novoj stanovnici Hrvatske, želimo isto ono isto što su dobili nebrojeni našijenci kad su prije sto godina akoštavali uz Ellis Island, isto ono što su dobili oni koji su '41. i '45. bježali na Zapad, a '90. spas tražili od Karadžića i Martića, novačenja ili Oluje. Ufamo se da će sagraditi isto ono što su sagradili i mnogi naši ljudi u Torontu i Lundu, Perthu i Rosariju - dolićan, ljudskog bića dostojan život u zemlji gdje je na ulici neće pratiti prezrivi pogledi. Ali, prije svega želimo da ovo bude stvarni, a ne prigodni i jednokratni odmak od dosadašnje prakse. Bilo bi lijepo da ova zemlja uzvratu ono što joj se mnogo puta davalo.

Arhiva

KOMENTARI

Komentiraj

Kolumnisti ko jedan | Melkior | 18.11.2006 17:23:56

Stvarno sličje ko jaje jajetu. Dvije osnovne karakteristike ih spajaju. Ostalo su nijanse. Prvo je da ne podnose ovu državu u kojoj žive i bave se uglavnom blaćenjem iste. Drugo je da su u kroničnom deficitu opće kulture, tj. uglavnom nemaju pojma o čemu pišu i što kritiziraju. Tako Jurica već klasično piše o Hrvatskoj ko o kazamatu najgoreg a Zapad promatra kao romantičnu zemlju iz bajki, Nevjerojatno djetinjasto. Prvo da Jurici pojasnim zašto su naši ljudi tako lako emigrirali u inozemstvo, Kanadi, Australiji ili Njemačkoj treba radna snaga. Nijemac više nije želio raditi u pogonu već sjediti u kancelariji. I onda ti tvornice automobila upućuju panične poruke Vladi, dajte nam radnike. Vlada otvori granice i uvozi radnu snagu, Turke, Balkance ili Rumunje. Radna snaga Jurice, nema to veze sa nekom velikom samilošću zapadnih demokracije već zbog potrebe za radnom snagom. Kapital, profit, razvoj, to je dovodilo ljude iz nerazvijenih zemalja u razvijene. Jurica ne vidi dalje od svoje ulice pa ni ne zna da druga ili treća generacija te uvezene radne snage danas pali autobuse po Francuskoj, Njemačkoj ili Belgiji a s obzirom da je ovdje pre malo mjesta za to, predlažem mu da sam posudi neku knjigu u knjižnici i obrazuje se o tome. Oni njemu mrski politički emigranti, za koje također naivno ko dijete misli da su ih na Zapadu tetošili neka upita ikoga tko se razumije u te stvari kako se moglo desiti da UDBA nikada nije uspjela doći ni do Ante Pavelića u Argentini ni do Đujića u Kanadi i zašto su ih tako brižno čuvali. Potencijalnih socijalnih emigranata je desetine miliona i Hrvatska nema izbora već zatvoriti granice, Jurica, prouči zašto Talijani i Španjolci imaju izolirane kampove za njih u kojima su neljudski uvjeti pa se onda javi. Stvarno lupetaš bez veze, samo blatiš.

nazalost... | potjeh | 18.11.2006 12:44:42

cini mi se da je to davanje azila samo "marketinski" potez. ajde, nek' se visi u evropi da nismo najgori po tom pitanju. sad se nasi politicari mogu busati u prsa da smo mi, eto, opet po necemu bolji od albanije i bosne...jos je veca zalost sto i "obicani" narod misli da hrvatska nebi trebala davati azil dok se ne zaposle i dobro ne skrase svi cistokrwni hrvati ali i mrski nam srbi i ostali koji vec zive u ljepoj nasoj.vecina hrvata nema veze sa rasizmom, ksenofobijom, homofobijom i ostalim izmima i fobijama sve dok se ne dodje u dodir sa ljudima koji su po necem razliciti od dobrog hrvata i katolika. drago mi je zbog te zene ali mislim da to nije niti pravi pocetak..politicka magla...

Sretna okolnost? | cygnus | 18.11.2006 11:45:17

U izvrsnom komentaru obzirno je presucena uloga odnosno izostanak uloge domace Crkve u nasoj zaprepascujucoj ksenofobiji. U slucaju prve uspjesne azilantice rijec je o krscanki, ali ne znamo je li ona katolikinja ili iz neke protestantske crkve. Ako je prvo, je li joj mozda to pomoglo da obiljezi prvi slucaj takva gostoprimstva u Hrvatskoj? Za nju sretna okolnost, za nas nacionalni karakter nesretna.

Da nije kršćanka, ugrožena zbog svoje vjere... | Matfjahu | 18.11.2006 11:17:07

... od muslimanske većine u svojoj domovini, bi li i ta u lijepom našem "predziđu kršćanstva" ikad dobila politički azil?